

— skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła swe *Best Practices* w zakresie w jakim zwróciła się najpierw do skarżącej o przedstawienie uwag co do projektu zaskarżonej decyzji, lecz następnie nie uwzględniła w ogóle tych uwag, a także z uwagi na fakt, że zaskarżona decyzja różni się w istotnym stopniu od projektu. Ponadto skarżąca twierdzi, że ciągłe zmiany w zakresie wniosków stanowią jednoznaczny dowód braku należytej staranności, który charakteryzował działanie Komisji z naruszeniem zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2011 r. — Ben Ali przeciwko Radzie

(Sprawa T-301/11)

(2011/C 226/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mehdi Ben Tijani Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen Ben Ali (Tunis, Tunezja) (przedstawiciel: adwokat A. de Saint Remy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie środka organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem mającego na celu doprowadzenie do ujawnienia przez Komisję wszystkich dokumentów dotyczących przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) nr 101/2011 z dnia 4 lutego 2011 r. w zakresie, w jakim dotyczy strony skarżącej;
- w razie niestwierdzenia nieważności zastosowanie odstępowania w odniesieniu do aktywów finansowych o charakterze podstawowym, a także do pewnych wydatków o charakterze nadzwyczajnym ocenianych oddzielnie w każdym indywidualnym przypadku;
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz strony skarżącej łącznej kwoty 50 000 EUR z tytułu naprawienia wszystkich rodzajów poniesionych szkód;
- zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz strony skarżącej kwoty 7500 EUR z tytułu kosztów obrony w ramach niniejszej skargi;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku wystarczającej podstawy prawnej ze względu na to, że po pierwsze środek nie ma

na celu utrzymania lub przywrócenia pokoju i bezpieczeństwa oraz narusza indywidualne prawa strony skarżącej, po drugie uzasadnienie decyzji zawiera niedokładności i uchybienia, a po trzecie środek jest nieproporcjonalny i nieuzasadniony.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że po pierwsze zamrożenie środków finansowych stanowi sankcję, o której zdecydował organ polityczny, po drugie w zaskarżonym rozporządzeniu nie przewidziano żadnej procedury usunięcia z wykazu, po trzecie prawa podstawowe strony skarżącej zostały naruszone w każdej fazie postępowania, a po czwarte uzasadnienie środków jest ogólne, pozbawione podstawy, niejasne i niedokładne.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych ze względu na to, że nie udowodniono udziału strony skarżącej w czynie bezprawnym.
- 5) Zarzut piąty dotyczący prawa własności ze względu na to, że środki stanowią nieuzasadnione ograniczenie prawa własności strony skarżącej.
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący prawa do życia ze względu na to, że zamrożenie aktywów nie powinno powodować zagrożenia dla środków utrzymania i prawa do życia strony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2011 r. — Alumina przeciwko Radzie

(Sprawa T-304/11)

(2011/C 226/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alumina d.o.o. (Zvornik, Bośnia i Hercegowina) (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis i B. Servais)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności cła antydumpingowego nałożonego na skarżącą rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 464/2011 z dnia 11 maja 2011 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącym tymczasowego ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz zeolitu A w postaci sproszkowanej pochodzącego z Bośni i Hercegowiny;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- Po pierwsze skarżąca uważa, że cło antydumpingowe ustanowione w zaskarżonym rozporządzeniu jest niezgodne z prawem, ponieważ metoda wykorzystana w celu obliczenia konstruowanej wartości normalnej narusza art. 2 ust. 3 i 6 rozporządzenia podstawowego. Przy konstruowaniu wartości normalnej pozwana wykorzystwała marżę zysku w wysokości 58,89 % obliczaną na podstawie sprzedaży krajowej, która nie jest reprezentatywna dla skarżącej. Wykorzystanie takiej marży zysku jest niezgodne z art. 2 rozporządzenia podstawowego. Konstruowanie wartości normalnej dotknięte jest bowiem podstawową sprzecznością ponieważ metoda wykorzystana przez pozwaną w celu skonstruowania wartości normalnej prowadzi do takiego samego rezultatu jaki byłby osiągnięty gdyby wartość normalna była oparta na cenach niereprezentatywnej krajowej sprzedaży. Metoda taka jest sprzeczna z utrwaloną praktyką Komisji i Rady oraz z orzecznictwem Sądu i Trybunału Sprawiedliwości. Ponadto marża zysku w wysokości 58,89 % którą przyjęto nie jest „rozsądna”. Wreszcie przy konstruowaniu wartości normalnej mającej zastosowanie do dokonywanego przez skarżącą wywozu pozwana niesłusznie opiera się na orzecznictwie WTO w celu zastosowania marży zysku, która nie jest „rozsądna”.
- Po drugie skarżąca uważa również że metoda wykorzystana w celu obliczenia konstruowanej wartości normalnej narusza art. 2 ust. 6 rozporządzenia podstawowego ponieważ sprzedaż krajowa skarżącej nie była prowadzona w ramach „zwykłego obrotu handlowego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 akapit 3 oraz art. 2 ust. 3 akapit 2 rozporządzenia podstawowego.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2011 r. — Kadio Morokro przeciwko Radzie

(Sprawa T-316/11)

(2011/C 226/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mathieu Kadio Morokro (Cocody, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat S. Le Damany)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/221/WPZiB z dnia 6 kwietnia 2011 r. ⁽¹⁾ i rozporządzenia Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. ⁽²⁾, w zakresie dotyczącym strony skarżącej;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ zaskarżona decyzja i zaskarżone rozporządzenie naruszają art. 296 TFUE, zgodnie z którym akty prawne instytucji Unii Europejskiej są uzasadniane. Strona skarżąca podnosi, że, po pierwsze, uzasadnienie nie pozwala na zrozumienie powodów, dla których strona skarżąca została umieszczona w znajdującym się w załączniku do decyzji i do rozporządzenia wykazie osób, wobec których podjęte zostały pewne środki ograniczające i po drugie, że ten brak uzasadnienia pozbawia stronę skarżącą możliwości użytecznego zakwestionowania środków ograniczających, które zostały na nią nałożone.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/221/WPZiB z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniająca decyzję Rady 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 93, s. 20).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 330/2011 z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 93, s. 10).

Postanowienie Sądu z dnia 8 czerwca 2011 r. — Komisja przeciwko Association Fédération Club B2A

(Sprawa T-356/09) ⁽¹⁾

(2011/C 226/60)

Język postępowania: francuski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.11.2009.